

ยังฝ้าฝันอันใด ในอันธการ...

เจ้าหวังอะไรในปีกเจ้า?
จึงคลี่ปีกบางเบาเข้าลมกล้า
มิสะท้านพาลภัยในมรรคา
สำมะหาอันใดในแคดร้าย

มีดักดานในดักแต่จันแต่ดิน
เปลือกบางไร้สิ้นซึ่งความหมาย
ปีกยับ-ยังยิ้นย่นจะย่นกาย
ขยับขยายระบายปีกประกาศตัว

เพื่อแจ้งใจว่าโลกกว้างนี้กว้างนัก
เพื่อรู้จักเรณุนวลที่ยวนยั่ว
เพื่อแต่งสีเลื่อมลายในเม็ดมัว
เพื่อท่องเที่ยวถ้วนท้วอย่างเป็นไท

ตื่นตื่นเช่นนี้ นี่แหละโลก
อำพรางบางโคก-หมกไหม้
ปีกเจ้า ยังเยาว์อยู่มีรูโต
ว่าชื่อใสไม่อาจทรงในดงดำ

นกจาบ-ศัตรูเจ้าฝ้าจู้จ้วง
ให้แหลกร่วงยับย่อยรอยขยำ
ตาข่าย ยังจืดจ้องจะจ้องจำ
และฝนพรำจะย่ำปีกให้เปิดเปิง

ผีเสื้อเอ๋ย, ข้าเคยเป็นเช่นผีเสื้อ
คิดว่าโลกจะโอบเอื้อจึงหลงเหลือ
และแดดอ่อนคงต้อนรับด้วยรำเริง
จึงชมซานกระเซอะกระเซิงมานานนัก

นานแล้ว-นานมา, ที่ข้าคิด
เปือนบิดผิดกระบวนกระอ่วนกระอัก
โลกมิใช่ของเราหรอก, ที่รัก
โลกเป็นของผู้มีศักดิ์และหนักบุญ

เว้นเสียแต่ตัวเจ้าจะกร้าวกร้าน
มีตระหนกในตระหนกแห่งเขาขุน
มียี่หระในร้อนแรงแห่งอรุณ
มิสนเท่ห์ศักดิ์สกุลแห่งปีกบาง

และต้องรู้มายาบุปผาพิษ
ต้องทวงสิทธิ์สัมปทานอากาศกว้าง
ต้องชิงทริบชิงไหวในอำพราง
เพื่อบุกเถื่อนเบิกทางอย่างท้าทาย

แล้วเจ้าหวังอะไรในปีกเจ้า?
รู้รู้-แหงงเว้ายังวาดว้าย
ถูกปลิ้นสีจันเขียวซีดมิพุ่มพ่าย
มิเปลื้องศักดิ์แม้ดับตายในอันธการ ๓๕๐

ปาลิตา ผลประดับเพชร ผู้ประพันธ์

บทกวีเขารอบสุดท้าย รางวัลเปลื้อง วรรณศรี ครั้งที่ 4 ประจำปี 2561